

dige wereldbeschouwing ²⁴⁾, ook in die gevallen, waarin wij ons van dit verband met deze wereldbeschouwing niet bewust zijn. Daarom is een objectieve, „eindeutige” beslissing een toevalligheid.

Wellicht voert men tegen deze voorafgaande beschouwingen aan, dat de mogelijkheid van een verschil in uitlegging wel kan worden aangenomen, in geval de wet ons met zoovele woorden naar de vrijheid van den rechter verwijst, maar niet in alle andere gevallen.

Tegen deze opmerkingen kan het volgende worden ingebracht: Ook dan, als men aanneemt, dat de major der rechterlijke beslissing boven allen twijfel verheven is, in die gevallen, waarin een delegatie ontbreekt, is aan den eisch der objectiviteit niet zoo gemakkelijk te voldoen, als men aanvankelijk zou meenen. In de vaststelling van de „minor sententia” liggen groote moeilijkheden. De uitspraak, dat een verwerkelijking van het rechtsfeit gegeven is, dat we met een doodslag, met een vereeniging, met een fabriek, met een geneesmiddel te doen hebben, is bij grensgevallen zonder rechterlijke waardeering, appreciatie, onmogelijk ²⁵⁾. De minor wortelt in rechtsbegrippen, die van „bedingter Beschaffenheit” zijn. Ook daar, waar wij, naar het schijnt, met „eindeutige”, objectieve begrippen te doen hebben, ontkomt men niet aan deze moeilijkheid.

De wetgever gaat er van uit, dat er in de dingen der wereld en het wereldgebeuren gelijkvormigheid is. Toch is anderzijds alle gebeuren, elk ding, individueel, „einmalig”. Wordt ons in het dagelijksch leven gevraagd of eenig voorwerp in de natuur onder een bepaald begrip valt, dan zijn we in den regel vrij daarop een bevestigend antwoord te geven, en spreken in moeilijke gevallen van grensgevallen, overgangsvormen of variaties. De rechter mist, afgedacht van het *référé législatif* ²⁶⁾, deze vrijheid; hij mag niet verklaren, dat hij geen beslissing kan geven, hij kan evenmin volstaan met de bewering, dat we met een grensgeval te doen hebben. Hij moet beslissen: het een of het ander. De discussie in het proces der wilsvorming wordt dus eenvoudig afgebroken.

Dezelfde moeilijkheden doen zich gelden bij de conclusie met betrekking tot de vraag naar de rechtsgevolgen, die aan de rechtsfeitsverwerkelijking zijn te verbinden.

Er is meer, en dit leidt ons tot ons derde argument. De onder-